

Dio sebe

(Kanuz – Pazin)

Mjesec je davno odlučio Zemlji pokloniti dio sebe. Vjetar je bio svjedok ove ljubavi koja još uvijek traje. Bilo je to ovako:

Kada se Mjesec rodio, bio je velik, imao je puninu i moći vladati noćima. Volio je noći, tada je bio važan drugima. Osvjetljavao bi puteve, smirivao strahove i iako jedini od svoje vrste, nikada nije bio sam. Lutajući nebom, ugleda predivnu Zemlju te se, iako mu to nije bilo ni na kraj pameti, zaljubi.

„Stvarno neobično!“ pomisli ne znajući što mu se ustvari događa. Sav je nekako bio nemiran kada bi pomislio na nju, a oči bi mu sjale predivnim sjajem. U tim bi trenucima bio predivno srebrnkast i poseban. Ponekad bi se u njemu pojavili i mali nenadani potresi koje nije razumio. Ma bilo je to zaista neobično. Iz tog ugodnog nemira osjeti Mjesec da želi Zemlji pokloniti svoje noći. I pokloni joj ih. Zemlja je noćima bila oduševljena. Divne i snene krasile su njene dane, a Mjesec je bio tu kako bi ohrabrio prestrašene. Zemlja se ponosila svojim noćima i Mjesecom, ali nije mu mogla uzvratiti, nije znala kako. Mjesecu je pak sjaj u njenim očima sve jasno govorio, nije ona morala ništa, ta već mu je bila sve. Volio je i samu spoznaju da ona postoji baš takva kakva je. Kako je vrijeme prolazilo primijeti Zemlja da Mjesec gubi svoj sjaj i svoju puninu.

Mjesec se naizgled izgubio, nitko ga nigdje nije mogao pronaći ni vidjeti. No Zemlja je znala, Zemlja je osjećala da je tu. Na raznim je mjestima on poklanjao Zemlji svoje djeliće te na taj način odlučio ostati uz nju zauvijek.

Zabrinuo se Vjetar da više neće na nebu vidjeti Mjesec. Zabrinule su se i zvijezde, zabrinula se i Zemlja za taj sjaj. Vjetar uzme svoje ogledalo i krene u potragu. S najvišeg je mjesta na Nebu u ogledalu uspio skupiti sve dijelove koje je Mjesec ostavio na Zemlji. I tako shvatio da je on još uvijek tu. Samo je odlučio zagrliti Zemlju i ostati u njenom zagrljaju zauvijek.

Vjetar mu pomaže da ipak ponekad dođe zasjati u svojoj punini. Odlazi tako na Nebo i polako sakuplja njegove dijelove u ogledalu sve dok ne sakupi i posljednji komadić te oni zasjaje svojom puninom.

Postoje ta mjesta na kojima je Mjesec zagrlio Zemlju. Podsjećaju na pustinju, ali nema tu ničeg pustog. Duboko je i mirno te svjedoče o jednoj ljubavi koja je pronašla put.

Mjesto, mnogima naizgled beznačajno, ali za jednu ljubav veliko.

Marina Marušić